

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	6
Omgevingswet	6
Wabo	12
8.40- en 8.42-AMvB's	13
Natuurbescherming	16
Waterwet	18
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	19
Sociale zekerheid overig	21
Bestuursrecht overig	24
AVG	24
Huisvesting	24
Open overheid	25
Verordeningen	26
Vreemdelingenrecht	27
Asiel	27
Regulier	30
Richtlijnen en verordeningen	31
Vreemdelingenbewaring	31

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2025, 429

ABRS, 16-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1698](#)

burgemeester van Asten.

Awb 1:2

Algemene wet op het binnentreden (Awbi) 2 lid 1

BELANGHEBBENDE. Machtiging binnentreden woning. I.c. heeft de burgemeester het tegen het primaire besluit gerichte bezwaar van [appellant] terecht niet-ontvankelijk verklaard. De toezichthouders zijn de loods op het perceel van [appellant] van buitenaf binnengetreden en hebben het woonhuis niet betreden. Omdat de loods geen woning is in de zin van artikel 2, eerste lid, van de Awbi, was er op grond van de Awbi geen machtiging nodig om de loods binnen te treden. Nu de toezichthouders geen gebruik hebben gemaakt van de machtiging, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat [appellant] geen belang had bij de beoordeling van zijn bezwaar tegen het besluit waarbij de machtiging tot binnentreden in de woning is afgegeven. [Appellant] kon met zijn bezwaar niet bereiken wat hij wilde bereiken. Zelfs als de burgemeester zijn bezwaar gegrond had verklaard en de machtiging niet in stand was gebleven, kan de conclusie niet zijn dat de toezichthouders ten onrechte de loods hebben betreden. Die bevoegdheid van de toezichthouders was immers ook zonder machtiging blijven bestaan.

JnB 2025, 430

ABRS, 16-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1711](#)

college van burgemeester en wethouders van Barneveld.

Awb 1:3

BESLUIT. Mededeling dat perceel niet kan worden ingezet voor sloopmeters. I.c. wordt geconcludeerd dat het college de mededelingen in de e-mail niet gedaan heeft op grond van een publiekrechtelijke bevoegdheid. De e-mail houdt daarom geen publiekrechtelijke rechtshandeling in. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de e-mail geen besluit is. **BESTUURLIJK RECHTSOORDEEL.** Slechts in uitzonderlijke situaties wordt een bestuurlijk rechtsoordeel omwille van de rechtsbescherming met een besluit gelijkgesteld. Daarvoor is in ieder geval vereist dat het voor de betrokkene onevenredig bezwarend is om het geschil over de interpretatie van de rechtsregels via een beroepsprocedure over een daadwerkelijk besluit bij de bestuursrechter aan de orde te stellen. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 23-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3222](#). De mededeling over het inmeten en registreren van sloopmeters is niet gebaseerd op een wettelijk voorschrift. Aangezien een wettelijk voorschrift ontbreekt, is met de e-mail ook geen als definitief bedoeld oordeel over de toepasselijkheid daarvan gegeven. Geoordeeld wordt daarom dat de e-mail geen bestuurlijk rechtsoordeel is. Daarom wordt niet toegekommen aan de vraag of het onevenredig bezwarend is om een daadwerkelijk besluit uit te lokken. De rechtbank heeft terecht niet geoordeeld dat de e-mail gelijk kan worden gesteld met een besluit.

JnB 2025, 431

MK Rechtbank Midden-Nederland, 15-04-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:1690](#)

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, verweerder.

Awb 1:2, 1:3

BESLUIT. Erkenning door minister van kandidaat-expertisecentrum RAKU van het ziekenhuis om als nationaal expertisecentrum te fungeren voor zeldzame aandoeningen (hierna: ECZA) voor de aandoening ‘gastrointestinal stromal tumor’ (hierna: GIST). I.c. wordt geoordeeld dat de erkenning van een expertisecentrum als ECZA een besluit in bovengenoemde zin inhoudt. De erkenning is niet enkel een feitelijke handeling, maar is op rechtsgevolg gericht. Met de erkenning stelt de minister vast dat RAKU voldoet aan de eisen van nationale wet- en regelgeving en geeft daarmee dus een verklaring af als bedoeld in het Uitvoeringsbesluit. Voor het ziekenhuis ontstaat hiermee het recht om voor RAKU een aanvraag in te dienen bij de Europese Commissie. Verder wordt overwogen dat deze rechtshandeling publiekrechtelijk van aard is. Niet vanwege een publiekrechtelijke grondslag in artikel 8 van de Wbmv, maar vanwege de uitvoering die de minister met deze beslissing geeft aan een aan hem opgedragen publieke taak.

BELANGHEBBENDE. Eiseres is geen belanghebbende bij de erkenning van RAKU als ECZA. De algemene en collectieve belangen die eiseres in het bijzonder behartigt, zoals het stimuleren van goede zorg en onderzoek, worden niet rechtstreeks geraakt door het besluit om het RAKU aan te wijzen als ECZA voor GIST.

JnB 2025, 432

Rechtbank Oost-Brabant, 08-04-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:2084](#)

Dienst Toeslagen/UHT (voorheen Belastingdienst/Toeslagen), verweerder.

Awb 8:55d lid 1

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSSEN. TOESLAGEN. Herbeoordeling kinderopvangtoeslag. Op 26 maart 2025 heeft de ABRS de beslistermijnen en rechterlijke dwangsommen voor dit soort zaken vastgesteld ([ECLI:NL:RVS:2025:1301](#)). I.c. is de wettelijke termijn om te beslissen op het bezwaar achttien weken na ontvangst van het bezwaarschrift. De dienst toeslagen moet volgens de uitspraak van de ABRS binnen zestig weken na de datum waarop die wettelijke beslistermijn is verstreken, een beslissing nemen op het bezwaar. Dit betekent dat de termijn van zestig weken na de wettelijke beslistermijn op dinsdag 15 april 2025 afloopt. Dat is slechts één week na deze uitspraak. Op grond van artikel 8:55d, eerste lid, van de Awb en ook overeenkomstig voornoemde uitspraak van de ABRS moet de dienst toeslagen minstens twee weken krijgen om te beslissen op het bezwaar. Daarom zal de rechtbank bepalen dat de dienst toeslagen uiterlijk binnen twee weken na de dag van verzending van deze uitspraak een besluit op bezwaar bekend moet maken.

JnB 2025, 433

MK Rechtbank Gelderland, 01-04-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:2490](#)

minister van Infrastructuur en Waterstaat, verweerder.

Awb 4:20f

Wet beheer rijkswaterstaatwerken (Wbr)

VERGUNNING VAN RECHTSWEGE. Gedeeltelijke intrekking van en verbinden voorschriften aan een van rechtswege verleende vergunning op grond van de Wbr. Van de bevoegdheid uit artikel 4:20f van de Awb mag alleen gebruik worden gemaakt in uitzonderlijke gevallen. Daarom kan niet lichtvaardig worden besloten om de beschikking alsnog in te trekken of daaraan alsnog voorschriften te verbinden. Hiervoor is een deugdelijke onderbouwing vereist. Dat strookt ook met de gedachte dat weloverwogen wordt gekozen om te werken met de figuur van de van rechtswege verleende beschikking (Kamerstukken II 2007-08, 31 579, nr. 3, p. 133.). I.c. wordt geoordeeld dat de minister in redelijkheid niet de logiesfunctie heeft kunnen intrekken en ook geen voorschriften aan de vergunning van rechtswege heeft kunnen verbinden, omdat niet is gebleken dat dit nodig was om ernstige gevolgen voor het algemeen belang te voorkomen.

JnB 2025, 434

Rechtbank Noord-Holland, 10-04-2025, [ECLI:NL:RBNHO:2025:3954](#)

Awb 8:15

WRAKING. I.c. zien de gronden in het wrakingsverzoek in de eerste plaats in wezen op de rechter die op het geheimhoudingsverzoek heeft beslist, maar de zaak verder niet (meer) behandelt. Het tegen de thans behandelend rechter gerichte verzoek is daarom in zoverre niet-ontvankelijk. Voorts wordt er op gewezen dat de aan het verzoek ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden reeds met de 8:29-beslissing aan verzoekster bekend zijn geworden, zodat het verzoek ook te laat is gedaan.

JnB 2025, 435

MK Rechtbank Den Haag, 14-04-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:6255](#)

Awb 8:15

WRAKING. Dat het stellen van een vraag of het aan de orde stellen van een onderwerp mogelijk leidt tot een nadere onderbouwing van een standpunt van een van beide partijen, maakt op zichzelf niet dat sprake is van ongerechtvaardigd “meeprocederen” door de rechter. Dit zou anders zijn indien (de gegronde vrees bestaat dat) met het stellen van de vraag of het aan de orde brengen van een onderwerp is beoogd een van partijen te helpen ten koste van de andere partij, maar daarvan is de wrakingskamer niet gebleken. Bij de aanvullende gronden zat een e-mail van verweerder in de hoofdzaak met daarbij een kopie van het identiteitsbewijs van verzoeker. Uit de vraagstelling door de rechter blijkt dat de rechter op de zitting heeft willen toetsen of deze kopie van het identiteitsbewijs door verzoeker was verstrekt in de procedure die heeft geleid tot het besluit dat in de hoofdzaak voorlag. Dat de rechter hierbij heeft gehandeld op een wijze die duidt op vooringenomenheid of die, objectief gezien, de schijn van vooringenomenheid wekt, is niet gebleken. De omstandigheid dat de rechter op zitting heeft besproken dat verzoeker een nieuw verzoek kan indienen, leidt evenmin tot de conclusie dat sprake is van (de schijn van) vooringenomenheid bij de rechter.

JnB 2025, 436

ABRS, 02-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1454](#)

college van burgemeester en wethouders van Bronckhorst, appellant.

Awb 6:13

BEROEPSPROCEDURE. ONDERDELENTRECHTER. Last onder dwangsom. I.c. betoogt het college dat de rechtbank de beroepsgrond van [wederpartij] die betrekking heeft op het welstandsexces, buiten beschouwing had moeten laten omdat [wederpartij] in bezwaar niet de last heeft aangevochten die daarop ziet. Het betoog van het college wordt begrepen als een beroep op artikel 6:13 van de Awb. Dat artikel staat eraan in de weg dat een partij in beroep gronden indient tegen een onderdeel van een besluit dat zij niet in de bestuurlijke fase aan de orde heeft gesteld. In het bezwaarschrift van [wederpartij] staat dat het wit verven niet is genoemd in de vooraankondiging van de last onder dwangsom en dat het verwijderen van de witte verf daarom geen onderdeel mag zijn van die last. [wederpartij] heeft daarmee in bezwaar de verwijdering van de witte verflaag en daarmee ook het welstandsexces aan de orde gesteld. De rechtbank heeft de beroepsgrond van [wederpartij] die hierover gaat daarom terecht behandeld.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2025, 437

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 04-04-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:1419](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Súdwest-Fryslân, het college.

Omgevingswet 22.1

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 5.129g, 8.0a lid 2, 8.0b lid 1 onder a

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. ETFAL. OMGEVINGSDIALOOG. STRIJD MET BESTEMMINGSPLAN. BEHOEFTE. Verlenen omgevingsvergunning bouwen gezondheidscentrum. I.c. wordt geoordeeld dat artikel 8.0b, tweede lid van het Bkl in vergelijking met de Wabo een actievere beoordeling van het bevoegd gezag vereist. Het ligt op de weg van het college om in dit geval zelf het bestaan van een behoefte aan een stedelijke ontwikkeling te onderzoeken dan wel de aanvrager te verplichten om het bestaan van een behoefte te onderzoeken. Schorsing bestreden besluit tot zes weken nadat door het college is beslist op de bezwaren van verzoekers.

[...] Behoeftte gezondheidscentrum

[...] 10.4. Aan artikel 3.1.6 van het Bro moest ingevolge artikel 5.20 van het Besluit omgevingsrecht (Bor) ook worden voldaan als een omgevingsvergunning, die wordt verleend met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onderdeel a, onder 3°, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) een nieuwe stedelijke ontwikkeling mogelijk maakt. Onder de Omgevingswet is artikel 5.129g van het Bkl van toepassing bij iedere buitenplanse afwijking.

10.5. De voorzieningenrechter merkt op dat de formulering van de eisen die worden gesteld aan de beoordeling van een omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit verschilt van formulering van de eisen die werden gesteld aan een omgevingsvergunning die wordt verleend met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onderdeel a, onder 3°, van de Wabo. Naast het gebruik van het criterium van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties in plaats van het criterium “goede ruimtelijke ordening” wordt in artikel 8.0b, tweede lid, van het Bkl nadrukkelijk bepaald dat een omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit wordt geweigerd als niet wordt voldaan aan de regels in hoofdstuk 5 van het Bkl. Dat is dezelfde formulering van de eisen aan een omgevingsvergunning voor de activiteit “bouwen” (artikel 2.10 van de Wabo) en wijkt af van de formulering van artikel 2.12, eerste lid van de Wabo waarin stond dat een omgevingsvergunning slechts kan worden verleend als de activiteit niet in strijd is met een goede ruimtelijke ordening. Artikel 8.0b, tweede lid van het Bkl vereist naar het voorlopige oordeel van de voorzieningenrechter een actievere beoordeling van het bevoegd gezag. Het college moet beoordelen of aan de eisen van hoofdstuk 5 van het Bkl wordt voldaan. Het college heeft weliswaar beoordelingsruimte of verlening van de omgevingsvergunning in overeenstemming is met een evenwichtige toedeling van functies aan locaties, maar het college heeft pas beleidsruimte als is voldaan aan de eisen ingevolge artikel 8.0b, tweede lid, van het Bkl.

10.6. Het ligt daarom op de weg van het college om in dit geval zelf het bestaan van een behoefte aan een stedelijke ontwikkeling te onderzoeken dan wel de aanvrager te verplichten om het bestaan van een behoefte te onderzoeken. Iemand die de behoefte aan een stedelijke ontwikkeling ter discussie stelt, is naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet verplicht om het ontbreken van die behoefte aan te tonen als er geen enkel onderzoek naar de behoefte is gedaan. Als het bestaan

van de behoefte aannemelijk is, dan ligt het overigens wel op de weg van verzoekers om aannemelijk te maken dat toevoeging van een gezondheidscentrum desondanks kan leiden tot relevante leegstand.

10.7. De voorzieningenrechter stelt vast dat de gemachtigde van het college ter zitting erkend heeft dat er geen onderzoek is verricht naar de vraag of het bouwen van een gezondheidscentrum in dit geval een stedelijke ontwikkeling betreft, maar dat dit in de bezwaarfase alsnog zal gebeuren. In dit verband heeft de gemachtigde van het college ter zitting naar voren gebracht dat er geen sprake is van een stedelijke ontwikkeling omdat op grond van de bouwregels van het Omgevingsplan 70% van het bouwvlak mag worden bebouwd. Dit betekent dat binnen het bouwvlak op het perceel een gebouw van ongeveer 910 m² bij recht mogelijk is. De rechtbank overweegt dat deze nadere toelichting ter zitting niet uitsluit dat er in dit geval sprake is van een stedelijke ontwikkeling aangezien uit de ingediende aanvraag om omgevingsvergunning blijkt dat die betrekking heeft op een bvo van ruim 1.700 m². Ervan uitgaande dat de nadere toelichting ter zitting door de gemachtigde van het college juist is en dat bij recht een gebouw van 910 m² op het perceel is toegestaan, dan nog is er naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter in beginsel sprake van een stedelijke ontwikkeling. Hierbij neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat het bestreden besluit ook dan voorziet in een toename van het bvo met meer dan 500 m². Dit staat los van het gegeven dat op de tweede verdieping van het beoogde gebouw voor het gezondheidscentrum voor 391 m² (en dus minder dan 500 m²) buiten het bouwvlak zal worden gebouwd. Verder stelt de voorzieningenrechter in dit verband vast dat het college de behoefte van een gezondheidscentrum niet heeft onderzocht in het bestreden besluit. In de onderliggende gedingstukken is ook niet gebleken van een onderzoek naar de behoefte. Uit de door vergunninghoudster ingebrachte stukken valt evenmin af te leiden dat door haar een onderzoek naar de behoefte is gedaan. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is het bestreden besluit op deze onderdelen onvoldoende zorgvuldig voorbereid en in strijd met het bepaalde in artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) tot stand gekomen.

10.8. Gelet op de in overweging 10.7. genoemde gebreken in het bestreden besluit en na afweging van de betrokken belangen ziet de voorzieningenrechter aanleiding een voorlopige voorziening te treffen zolang door het college niet is onderzocht of er sprake is van een stedelijke ontwikkeling en niet bekend is of de behoefte aan een gezondheidscentrum (van deze omvang) in Sneek bestaat. Dit kan worden onderzocht in de bezwaarfase maar vergunninghoudster zal moeten wachten met bouwwerkzaamheden om onomkeerbare gevolgen voor verzoekers en de andere omwonenden te voorkomen. [...]

JnB 2025, 438

Mondelinge uitspraak Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 02-04-2025,

[ECLI:NL:RBDHA:2025:5859](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, het college.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 6:22

Omgevingswet

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 7.5c lid 1 aanhef en onder b

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. RISICOMATRIX. Verlenen

omgevingsvergunning veranderen gevel. Op grond van artikel 7.5c, eerste lid, aanhef en onder b, van het Bbl behoort een aanvraag om een omgevingsvergunning vergezeld te gaan van een risicomatrix. Ter zitting hebben eisers erkend dat er wel een risicomatrix is opgesteld

en dat zij deze eind januari 2025 hebben ontvangen. Dat betekent dat, voor zover dit niet het geval was ten tijde van de aanvraag, dit gebrek inmiddels is hersteld. Gebrek wordt gepasseerd met toepassing van artikel 6:22 van de Awb. Eisers hebben geen argumenten naar voren gebracht die aanleiding geven om de risicomatrix onjuist of onvolledig te achten. Eisers hebben niet aannemelijk gemaakt dat niet aan de bouwregels van het Bbl is voldaan. Kortsluiting. Ongegrond beroep.

JnB 2025, 439

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 21-03-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:2777](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Wijchen (het college).

Omgevingswet 16.79

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. INWERKINGTREDING. ORDEMAATREGEL.

Verlenen omgevingsvergunning aan gemeente voor kappen en rooien bomen. I.c. is in de bestreden besluiten niet opgenomen dat de besluiten uitgesteld in werking zullen treden als bedoeld in het tweede lid van artikel 16.79, van de Omgevingswet. Hoewel uit de stukken blijkt dat het college in de aanbiedingsbrieven van de vergunningen vergunninghouder heeft gewezen op de uitgestelde inwerkingtreding, begrijpt de voorzieningenrechter uit het e-mailbericht van het college dat de kap van de bomen vóór het verstrijken van deze termijnen, zal gaan plaatsvinden, in weerwil van de kennelijk beoogde uitgestelde inwerkingtreding. Nu echter de uitgestelde inwerkingtreding niet is opgenomen in de verleende vergunningen gaat de voorzieningenrechter ervanuit dat de vergunningen inwerking zijn getreden overeenkomstig artikel 16.79, eerste lid, van de Omgevingswet. Gelet op hetgeen verder in het e-mailbericht van het college is aangegeven, bestaat evenmin de bereidheid de uitspraak van de voorzieningenrechter af te wachten. Onder deze omstandigheden en gelet op de onomkeerbare gevolgen van de kap van waardevolle bomen, wordt aanleiding gezien de besluiten te schorsen totdat de voorzieningenrechter uitspraak heeft gedaan op de verzoeken.

JnB 2025, 440

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 21-03-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:2775](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Wijchen (het college).

Omgevingswet 2.4, 22.8

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 11.27, 11.37 lid 1 aanhef en onder b

Algemene plaatselijke verordening van de gemeente Wijchen (APV) 4:11 lid 1

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. VERGUNNINGVRIJ. AANVRAAG “WERK, NIET ZIJNDE BOUWWERK OF WERKZAAMHEDEN”. TIJDELIJK DEEL OMGEVINGSPLAN.

ZORGPLICHT BAL. Verlenen omgevingsvergunning aan gemeente voor rooien zeven bomen.

Op de locaties rusten de bestemmingen “Verkeer”, “Waarde – archeologie 1” en “Waarde – archeologie 2”. Het college heeft de omgevingsvergunning verleend op grond van artikel 7.3.1 onder a, van TKWM en artikel 8.3.1 onder a van TKWM 2022. In deze artikelen is opgenomen dat er een vergunningplicht geldt voor het uitvoeren van werkzaamheden, zijnde grondwerkzaamheden. I.c. wordt op grond van deze artikelen geen reden gezien om aan te nemen dat de omgevingsvergunningsplicht strekt tot het (bovengronds) kappen van de bomen. Alleen de activiteit rooien, waarbij wordt gegraven in de grond, is een werkzaamheid die vergunningplichtig is. De enkele omstandigheid dat het broedseizoen al zou zijn

aangevangen, daargelaten dat deze periode niet in de wet is vastgelegd, betekent niet dat niet gekapt mag worden. Als er sprake is van een concreet broedgeval rust op de vergunninghouder de verplichting de nodige maatregelen te nemen, danwel de gevolgen te beperken danwel de activiteit achterwege te laten, zoals beschreven onder a tot en met c, in het eerste lid van artikel 11:27 van het Bal. Zo nodig kunnen verzoekers het bevoegd gezag, zijnde de gedeputeerde staten van de provincie Gelderland verzoeken handhavend op te treden. Afwijzing verzoek om voorlopige voorziening.

JnB 2025, 441

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 21-03-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:1591](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Gemert en Bakel, het college.

Omgevingswet 1.1 bijlage, 5.1 lid 1 onder a, lid 2 onder a, 5.6

Omgevingsplan 22.27

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 2.25, 2.29

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDING. BOUWWERK. Last onder dwangsom wintertent op recreatiepark. I.c. wordt geoordeeld dat de definitie van bouwwerk in de bijlage bij artikel 1.1 van de Omgevingswet aansluit bij de definitie die voorheen in de rechtspraak breed was geaccepteerd en dat hieraan dezelfde uitleg en betekenis kan worden gegeven. Het plaatsen van de wintertent is een overtreding van het verbod in artikel 5.1, eerste lid onder a, van de Omgevingswet. Voor het plaatsen van de wintertent is geen omgevingsvergunning voor een bouwactiviteit (als bedoeld in artikel 5.1, tweede lid onder a, van de Omgevingswet) vereist, gelet op artikel 2.25 van het Bbl en artikel 22.27 onder a of b van het Omgevingsplan en daarom wordt ook niet direct ingezien waarom artikel 5.6 van de Omgevingswet wordt overtreden.

[...] *Is sprake van een overtreding?*

[...] 6.2. De Woningwet en de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht bevatten geen definities van het begrip bouwwerk. De Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) heeft bij de uitleg van het begrip “bouwwerk” aansluiting gezocht bij de in de modelbouwverordening gegeven definitie.¹ Deze definitie luidt: “*elke constructie van enige omvang van hout, steen, metaal of ander materiaal, die op plaats van bestemming hetzij direct of indirect met de grond verbonden is, hetzij direct of indirect steun vindt in of op de grond, bedoeld om ter plaatse te functioneren*”. Die rechtspraak is breed geaccepteerd.

In de bijlage bij artikel 1.1 van de Omgevingswet is het begrip bouwwerk als volgt gedefinieerd: “*elke constructie van enige omvang van hout, steen, metaal of ander materiaal, die op plaats van bestemming hetzij direct of indirect met de grond verbonden is, hetzij direct of indirect steun vindt in of op de grond, bedoeld om ter plaatse te functioneren met inbegrip van de daarvan deel uitmakende bouwwerkgebonden installaties anders dan een schip dat wordt gebruikt voor verblijf van personen en dat is bestemd en wordt gebruikt voor de vaart.*”

6.3. De voorzieningenrechter is van oordeel dat deze definitie aansluit bij de definitie die voorheen in de rechtspraak breed was geaccepteerd en dat hieraan dezelfde uitleg en betekenis kan worden gegeven. Dit is ook de bedoeling geweest van de wetgever.² De duur van de plaatsing is hierbij niet doorslaggevend. Als de constructie bedoeld is om ter plaatse te functioneren en op de grond staat, dan is het een bouwwerk. De wintertent is een constructie van zekere omvang en is bedoeld om ter plaatse permanent te blijven staan. De tent functioneert als een opslagruimte voor de stacaravan. De tent kan daarom als een bouwwerk als bedoeld in de Omgevingswet worden aangemerkt.

6.4. De wintertent staat er al jaren. Het plaatsen van de tent was niet vergunningsvrij op basis van artikel 2, van bijlage II van het Besluit omgevingsrecht want deze is geplaatst bij een bouwwerk ten behoeve van recreatief nachtverblijf door één huishouden (artikel 2, derde lid onder g onder 3, van bijlage II van het Bor). Voor het plaatsen van de wintertent is nooit een vergunning verleend. Het is dus ook nooit rechtmatig geweest (als bedoeld in artikel 4.14 van de Invoeringswet Omgevingswet).

6.5. De plaatsing van de wintertent is naar het oordeel van de voorzieningenrechter in strijd met de planregels van het bestemmingsplan Buitengebied 1998-2008. Op basis van artikel 11 van dit bestemmingsplan mag een standplaats bij een stacaravan voor 35 m² worden bebouwd. Eiser heeft ter zitting aangegeven dat de stacaravan meer dan 35 m² groot is. Het plaatsen van de tent is in strijd met artikel 11 onder B onder 6 van dat bestemmingsplan. Het plaatsen van de tent is ook in strijd met het Omgevingsplan, waarin artikel 11, onder B, onder 6, van het bestemmingsplan buitengebied als tijdelijk deel is opgenomen. Het is namelijk niet uitgezonderd van de vergunningplicht voor een omgevingsplanactiviteit die van rechtswege bestaat, gelet op artikel 22.36 onder a, onder 4, onder III van het Omgevingsplan of artikel 2.29 van het Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl). Het plaatsen van de wintertent is daarmee een overtreding van het verbod in artikel 5.1, eerste lid onder a, van de Omgevingswet.

6.6. Voor het plaatsen van de wintertent is naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter geen omgevingsvergunning voor een bouwactiviteit (als bedoeld in artikel 5.1, tweede lid onder a, van de Omgevingswet) vereist, gelet op artikel 2.25 van het Bbl en artikel 22.27 onder a of b van het Omgevingsplan en de voorzieningenrechter ziet daarom ook niet direct in waarom artikel 5.6 van de Omgevingswet wordt overtreden. Dat maakt niet uit voor de rechtmatigheid van het besluit want het college is reeds bevoegd om handhavend op te treden vanwege de overtreding van het verbod in artikel 5.1, eerste lid onder a, van de Omgevingswet. De voorzieningenrechter is niet gebleken dat de tent er al voor 2007 stond. [...]

JnB 2025, 442

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 20-03-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:1590](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Bergen op Zoom, het college.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Omgevingswet

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BELANGHEBBENDE. Verlenen omgevingsvergunning aanleggen 4 padelbanen en verleggen tennisbaan. In de inwerkingtreding van de Omgevingswet wordt geen aanleiding gezien voor een andere benadering dan in de onder de werking van het oude recht over de uitleg van het belanghebbendebegrip ontwikkelde uitvoerige rechtspraak. I.c. wordt geoordeeld dat eiseres geen belanghebbende is bij de omgevingsvergunning. Verwijzing naar ABRS 24-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1701](#), 26-09-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:31253125](#), ABRS, 30-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3521](#) en 23-08-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2271](#).

[...] 5.4. Het perceel van eiseres grenst niet direct aan het kadastrale perceel waarop de padelbanen en de tennisbaan zijn gelegen. Het wordt van dat perceel gescheiden door de [straatnaam]. De ligging van het perceel van eiseres ten opzichte van het sportpark kan ook niet gelijk worden gesteld met de ligging van direct aangrenzende percelen. 2 Van belang daarvoor is dat de [straatnaam] een drukke verkeersweg en geen secundaire of rustige weg is. De [straatnaam] is onderdeel van de Randweg Bergen op Zoom en vormt een verbinding met autosnelweg A4. Eiseres kan dus geen

belanghebbendheid ontleen aan de enkele omstandigheid dat haar perceel nabij het perceel van de padelbanen en de tennisbaan is gelegen.

5.5. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) eerder heeft overwogen,³ is degene die rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt van een activiteit die het besluit toestaat, in beginsel belanghebbende bij dat besluit. Het criterium "gevolgen van enige betekenis" dient als correctie op dat uitgangspunt.⁴ Zonder gevolgen van enige betekenis heeft iemand geen persoonlijk belang bij het besluit. Hij onderscheidt zich dan onvoldoende van anderen. Om te bepalen of er gevolgen van enige betekenis voor de woon-, leef- of bedrijfssituatie van iemand zijn, kijkt de voorzieningenrechter naar de factoren afstand tot, zicht op, planologische uitstraling van en milieugevolgen (o.a. geur, geluid, licht, trilling, emissie, risico) van de activiteit die het besluit toestaat. Hij bekijkt die factoren zo nodig in onderlinge samenhang. Ook de aard, intensiteit en frequentie van de feitelijke gevolgen kunnen van belang zijn.

5.6. Eiseres woont aan de [adres] in [woonplaats]. Eiseres heeft weliswaar zicht op het sportpark, maar niet op de 4 padelbanen en de tennisbaan. Dat zicht wordt ontnomen door andere sportvelden, de atletiekbaan, de tribune van de atletiekbaan en een grote bomenrij langs de [straatnaam] en opgaand groen op het sportpark zelf. Dat maakt de voorzieningenrechter op uit de stukken en de tekening van het sportpark die met partijen tijdens de zitting is bekeken. Voor zover eiseres vanaf haar perceel al zicht heeft op het bouwplan, moet een eventuele verandering van het uitzicht dusdanig gering worden geacht dat deze niet als een gevolg van enige betekenis kan worden beschouwd.

5.7. Ook anderszins heeft het bouwplan naar het oordeel van de voorzieningenrechter geen gevolgen van enige betekenis voor eiseres. Van belang daarbij is dat de afstand tot de 4 nieuwe padelbanen ongeveer 250 meter bedraagt en de afstand tot de tennisbaan ongeveer 300 meter. Het geluid dat afkomstig is van de padelbanen zal door de tussenliggende bebouwing, begroeiing, sportvelden en de [straatnaam], dusdanig gering zijn dat moet worden aangenomen dat het niet of nauwelijks hoorbaar zal zijn op het perceel van eiseres. Het bouwplan leidt verder niet tot verlies van parkeerplaatsen en de toegang naar de tennisvereniging blijft ongewijzigd. Hierdoor is het niet aannemelijk dat de verkeersbewegingen vanwege de activiteiten op de locatie tot verkeers- en parkeerhinder in de straat van eiseres leiden. Eiseres heeft ook geen gronden aangevoerd tegen het bouwplan. Zij vreest voor hinder vanwege een nieuwe parkeervoorziening op het sportpark ten zuiden van het complex van de atletiekvereniging. Die parkeervoorziening is echter geen onderdeel van de omgevingsvergunning. Eiseres kan aan de parkeervoorzieningen dus geen gevolgen van enige betekenis ontleen. [...]

JnB 2025, 443

MK Rechtbank Midden-Nederland, 20-03-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:1285](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Utrecht, verweerder.

Aanvullingswet natuur Omgevingswet 2.9 lid 1

OMGEVINGSWET. INWERKINGTREDING. OVERGANGSRECHT. WET

NATUURBESCHERMING. BELEIDSREGELS. Natuurvergunning voor verplaatsing van in Natura 2000-gebied gelegen melkveebedrijf met toepassing van extern salderen. In de memorie van toelichting bij de Aanvullingswet natuur Omgevingswet is bij de artikelsgewijze toelichting van het eerste lid van artikel 2.9 vermeld dat bij een beschikking op aanvraag, altijd de dag waarop de aanvraag is ingediend als kantelmoment voor de *toepassing van de oude of nieuwe wet- en regelgeving* is te gebruiken. Naar het oordeel van de rechtbank

moeten beleidsregels ook onder het oude recht geschaard worden. Deze uitleg past bij de eerbiedigende werking voor lopende procedures die de wetgever aan het overgangsrecht ten grondslag heeft gelegd. Dat in de beleidsregels zelf geen overgangsrecht is opgenomen is geen reden voor een andere uitleg van het overgangsrecht uit artikel 2.9, eerste lid, van de Aanvullingswet natuur Omgevingswet. I.c. hebben MOB en Leefmilieu dus gelijk dat de verkeerde beleidsregels zijn toegepast. Gedeputeerde staten wijzen erop dat de Beleidsregels salderen 2023 beleidsneutraal zijn omgezet, zodat toetsing aan deze beleidsregels volgens gedeputeerde staten niet tot een andere uitkomst zal leiden. Op zitting hebben MOB en Leefmilieu bevestigd dat het inhoudelijk geen verschil maakt.

Overige jurisprudentie Omgevingswet:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 07-04-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:1418](#);
- Rechtbank Midden-Nederland, 01-04-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:1428](#);
- Rechtbank Midden-Nederland, 01-04-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:1430](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2025, 444

ABRS, 16-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1691](#)

college van burgemeester en wethouders van Hengelo.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 2, 3

WABO. HANDHAVING. BOUWWERK. VERGUNNINGSVRIJ. Last onder dwangsom om bijbehorend bouwwerk te verwijderen. Het bouwwerk staat in het achtererfgebied. Uit bijlage II van het Bor volgt niet dat het bouwwerk alleen al daarom vergunningsvrij is. Zowel in artikel 2, onderdeel 3, als in artikel 3, onderdeel 1, bijlage II van het Bor is onder meer de voorwaarde gesteld dat het moet gaan om een "op de grond staand" bijbehorend bouwwerk. I.c. wordt geoordeeld dat het bouwwerk van appellant niet "op de grond staat" zoals hier bedoeld. Uitzonderingen op de hoofdregel dat bouwwerken omgevingsvergunningplichtig zijn, moeten beperkt worden uitgelegd. Verwijzing naar ABRs 01-12-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2706](#), onder 5.3.3. Uit de nota van toelichting op het Bor (Stb. 2010, 143, blz. 134) volgt dat bouwwerken die niet op normale wijze aansluiten op het aansluitend afgewerkte terrein, niet onder "op de grond staand" vallen. De vloer van het bouwwerk van [appellant] sluit niet op normale wijze aan op het aansluitende afgewerkte terrein. Artikel 3, onderdeel 8, van bijlage II van het Bor is hier niet van toepassing, nu het in dit geval niet gaat om een verandering van een bouwwerk, maar om de oprichting van een bouwwerk.

JnB 2025, 445

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 07-04-2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:2006](#)

college van burgemeester en wethouders van Steenberghe, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e, 3.10 lid 1 onder c
Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:5 lid 1, 6:3

WABO(-milieu). FORMELE RECHTSKRACHT. Besluit waarbij het college het eerdere m.e.r.-beoordelingsbesluit heeft ingetrokken en heeft besloten dat een milieueffectrapport moet worden opgesteld omdat er twijfel is ontstaan over de werking van emissiearme stalsystemen. In een besluit van dezelfde datum heeft het college de aanvraag om een omgevingsvergunning buiten behandeling gelaten vanwege het ontbreken van een milieueffectrapport. I.c. wordt geoordeeld dat het m.e.r.-beoordelingsbesluit geen formele rechtskracht heeft gekregen. Er is sprake van een voorbereidingsbesluit. Uit artikel 6:3 van de Awb volgt dat de rechtmatigheid van het m.e.r.-beoordelingsbesluit wordt getoetst in het kader van bezwaar en beroep tegen het uiteindelijk te nemen besluit op de aanvraag om de omgevingsvergunning. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 13-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1059](#) (r.o. 14.3). De door eiseres genoemde rechtspraak over het evidentie criterium ziet op onaantastbare vergunningvoorschriften en de onverbindendheid van planregels. Deze rechtspraak leent zich niet voor analoge toepassing, omdat die betrekking heeft op besluiten die in rechte vaststaan. Gelet daarop is ook geen sprake van strijd met het materiële rechtszekerheidsbeginsel.

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Den Haag, 27-03-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:5271](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2025, 446

MK ABRS, 16-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1699](#)

college van burgemeester en wethouders van Moerdijk, appellant.

Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit) 2.5 lid 2 aanhef en onder a

ACTIVITEITENBESLUIT. Last onder dwangsom. Er worden geen aanknopingspunten gezien voor het oordeel dat de meetresultaten van de in artikel 2.5, tweede lid, aanhef en onder a, van het Activiteitenbesluit neergelegde norm van 5 mg/Nm³ mogen worden afgerond naar beneden. Daarbij wordt van belang geacht dat in dit artikel staat dat ten hoogste 5 mg/Nm³ mag worden geëmitteerd en dat het gaat om een emissiegrenswaarde. Daarnaast is in het Activiteitenbesluit geen algemene meetregel voor deze norm opgenomen waarin de afronding van de norm is geregeld op een wijze als de rechtbank heeft gedaan. Elders in het Activiteitenbesluit, bijvoorbeeld in tabel 2.5, zijn weliswaar emissienormen opgenomen met een decimaal achter de komma, wat er op wijst dat afronding dan in ieder geval geen rol speelt. Maar dat betekent niet dat, als er geen decimaal staat (er staat niet 5,0, maar 5), afronding wel op haar plek is. Overigens wordt vastgesteld dat er in het Activiteitenbesluit enkele kleine tekstuele inconsistenties voorkomen. Zo wordt op sommige plekken mg gebruikt als afkorting, terwijl elders milligram voluit wordt geschreven. Aan de omstandigheid

dat op sommige plekken 5,0 staat en op andere 5 wordt dan ook geen doorslaggevende betekenis toegekend bij beantwoording van de vraag of afronding is toegelaten.

JnB 2025, 447

MK Rechtbank Amsterdam, 03-12-2024, [ECLI:NL:RBAMS:2024:8818](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, verweerder.

Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit) 5.46 lid 1 onder a

Activiteitenregeling milieubeheer (Activiteitenregeling) 5.37

ACTIVITEITENBESLUIT. Last onder dwangsom asfaltcentrale. I.c. wordt vastgesteld dat de erkende maatregel BRL 9320 op 1 oktober 2022 is ingetrokken en dus ten tijde van het bestreden besluit niet langer gold. Het college heeft in het bestreden besluit nagelaten terug te komen van het evident onjuiste standpunt dat de inrichting voldoet aan de kwaliteitseisen voor asfalt en asfaltgranulaat volgens de erkende maatregel BRL 9320. In de plaats daarvan had het college bij zijn heroverweging van het primaire besluit moeten beoordelen of handhavend moest worden opgetreden wegens het overtreden van artikel 5.46, eerste lid, onder a, van het Activiteitenbesluit. Het bestreden besluit is niet deugdelijk gemotiveerd. In beroep is gebleken dat alsnog een emissiemeting bij de inrichting naar PAK's heeft plaatsgevonden en dat aan de emissiegrenswaarde voor PAK's van 0,05 mg/Nm³ wordt voldaan. De overtreding is beëindigd en het college is daardoor niet meer bevoegd een herstelsanctie op te leggen.

Besluit waarbij het college het verzoek om handhavend optreden van MOB tegen AsfaltNU deels heeft toegewezen, deels aangehouden en deels afgewezen. [...]

2. AsfaltNU produceert asfalt in, onder meer, Amsterdam. Op asfaltcentrales is het Activiteitenbesluit van toepassing, waarin eisen zijn opgenomen voor emissies van ZZS3, onder welke benzeen en PAK's.⁴

3. Sinds 1 januari 2016 bevat het Activiteitenbesluit⁵ een minimalisatie- en een informatieverplichting voor ZZS. Dit houdt in dat emissies van ZZS naar de lucht zoveel mogelijk moeten worden voorkomen of, als dat niet mogelijk is, tot een minimum moeten worden beperkt. Daarnaast moet degene die een inrichting drijft van waaruit emissies van ZZS naar de lucht plaatsvinden, elke vijf jaar informatie overleggen aan het bevoegd gezag over de mate waarin emissies van ZZS naar de lucht plaatsvinden en de mogelijkheden om die emissies te voorkomen of, als dat niet mogelijk is, te beperken. In het Activiteitenbesluit⁶

staat dat deze informatie moet worden neergelegd in een programma en dat over het opstellen van dat programma regels worden gesteld bij ministeriële regeling. Deze regels zijn gesteld in artikel 2.20 van de Activiteitenregeling. In dit artikel wordt zo een programma een vermijdings- en reductieprogramma (hierna: vrp) genoemd. [...]

6. Op 25 april 2022 heeft het college aan MOB een gemaximeerde dwangsom van € 1.442,- toegekend en MOB bericht dat zo spoedig mogelijk op het handhavingsverzoek wordt beslist. Volgens het college kon hij op dat moment nog niet beslissen omdat gewacht werd op het beste meetmoment, afhankelijk van de beschikbaarheid van een meetploeg en een opdracht waardoor de inrichting maximaal wordt belast / de hoogste emissies worden verwacht. [...]

De emissiegrenswaarde voor PAK's

11. MOB stelt dat het college zich in het bestreden besluit ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat AsfaltNU de emissiegrenswaarde voor PAK's niet heeft overschreden. Ook is niet ingegaan op haar bezwaar tegen het gebruik van de erkende maatregel BRL 9320. MOB heeft al in

bezwaar gewezen op het rapport emissiemeting van 23 juni 2021. Hieruit blijkt een emissieconcentratie voor PAK's van 0,25 mg/Nm³, terwijl de norm 0,05 mg/Nm³ bedraagt, aldus MOB.

11.1. Volgens het college is het handhavingsverzoek terecht afgewezen, omdat ten tijde van het bestreden besluit geen sprake was van een (evidente) overschrijding van de emissiegrenswaarde voor PAK's. [...]

12. De rechtbank is van oordeel dat het college ten onrechte heeft geconcludeerd dat ten tijde van het bestreden besluit geen sprake was van een (evidente) overschrijding van de emissiegrenswaarde voor PAK's. [...]

12.2. De rechtbank ziet in dit geval geen aanleiding om van deze hoofdregel af te wijken en overweegt daartoe als volgt.

12.3. Met het primaire besluit heeft het college het handhavingsverzoek van MOB afgewezen om de reden dat de inrichting voldeed aan de erkende maatregel BRL 9320, als bedoeld in artikel 5.37 van de Activiteitenregeling (oud).¹¹ Sinds de brief van 15 december 2021¹² van de staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat aan de Tweede Kamer, was echter al duidelijk dat de kwaliteitseisen uit de erkende maatregel BRL 9320 niet geschikt waren om aan de emissiegrenswaarde voor PAK's¹³ te voldoen. Ook de gemeenten zijn toen hierover geïnformeerd.

12.4. De rechtbank stelt vast dat de erkende maatregel BRL 9320 op 1 oktober 2022¹⁴ is ingetrokken en dus ten tijde van het bestreden besluit (22 december 2023) niet langer gold. De reden voor de intrekking is dat met deze erkende maatregel (voldoen aan BRL 9320) niet wordt voldaan aan het bijbehorende doelvoorschrift uit artikel 5.46, eerste lid, onder a, van het Activiteitenbesluit voor PAK's. Het college heeft in het bestreden besluit nagelaten terug te komen van het evident onjuiste standpunt dat de inrichting voldoet aan de kwaliteitseisen voor asfalt en asfaltgranulaat volgens de erkende maatregel BRL 9320. In de plaats daarvan had het college bij zijn heroverweging van het primaire besluit moeten beoordelen of handhavend moest worden opgetreden wegens het overtreden van artikel 5.46, eerste lid, onder a, van het Activiteitenbesluit. Uit het rapport van 23 juni 2021 blijkt dat de inrichting een gemeten emissieconcentratie voor PAK's had van gemiddeld 0,25 mg/Nm³. De emissiegrenswaarde van 0,05 mg/Nm³ voor PAK's werd daarmee overschreden. De rechtbank ziet geen aanknopingspunten voor het standpunt van het college dat de emissiemeting in het rapport van 23 juni 2021 niet kan worden gebruikt als onderbouwing van de overtreding. Het standpunt van het college dat het genoemde rapport ten tijde van het bestreden besluit gedateerd was en AsfaltNU nadien allerlei maatregelen heeft genomen om de emissie van PAK's te reduceren, is daartoe niet toereikend. Naar het oordeel van de rechtbank is het tijdsverloop sinds de meting in 2019 niet zodanig dat reeds op voorhand kan worden gesteld dat het tijdsverloop de uitkomst van de meting achterhaald maakt. Evenmin is gesteld of gebleken dat de meetmethodiek of de productiewijze sindsdien zodanig significant is gewijzigd dat de betreffende meting geen waarde meer heeft. Evenmin heeft het college, ondanks dat hij dit bij de toekenning van de dwangsom had aangekondigd, een nieuwe meting laten uitvoeren, noch heeft hij toegelicht of aangetoond hoe de (gestelde) maatregelen de emissie van PAK's zouden hebben gereduceerd.

13. Uit het voorgaande volgt dat het bestreden besluit niet deugdelijk is gemotiveerd. De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren. Hierna zal zij beoordelen of aanleiding bestaat de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten.

14. In beroep is gebleken dat op 22 mei 2024 alsnog een emissiemeting bij de inrichting naar PAK's heeft plaatsgevonden. De resultaten van deze meting zijn neergelegd in het rapport van 19 juli 2024 van SGS Belgium NV - Locatie Arnhem, Industries & Environment. Daarin staat dat AsfaltNU aan de

emissiegrenswaarde voor PAK's van 0,05 mg/Nm³ voldoet. Tijdens de zitting hebben het college en de [functie 1] van AsfaltNU toegelicht dat een emissiemeting weliswaar een momentopname is, maar dat de werkwijze bij het doen van deze metingen zodanig is dat deze verplicht onder de slechtst (de rechtbank begrijpt: de zwaarst) mogelijke condities worden uitgevoerd en dat daarom de uitkomst representatief is voor dat jaar. De rechtbank kan deze toelichting volgen. De hoeveelheid emissie fluctueert, afhankelijk van de mate waarin de inrichting wordt belast. Anders dan MOB, acht de rechtbank daarom voldoende aannemelijk gemaakt dat de op 22 mei 2024 uitgevoerde meting bij maximale belasting representatief is voor dat jaar.

15. Uit het voorgaande concludeert de rechtbank dat de overtreding is beëindigd en dat het college daardoor niet meer bevoegd is een herstelsanctie op te leggen. [...]

Overige jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Den Haag, 02-04-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:5275](#);
- Rechtbank Den Haag, 02-04-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:5274](#);
- Rechtbank Midden-Nederland, 01-04-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:1428](#);
- Rechtbank Midden-Nederland, 01-04-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:1430](#);
- Rechtbank Den Haag, 07-02-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:6240](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2025, 448

MK Rechtbank Oost-Brabant, 16-04-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:2332](#)
college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, het college.

Habitatrichtlijn 6 lid 2

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.4 lid 1, 5.4 lid 2

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. INTREKKING. BEPERKING. Afwijzing verzoek om derde-partij met toepassing van artikel 2.4, eerste lid, van de Wnb de verplichting op te leggen om de activiteiten te staken dan wel, als derde-partij over een natuurvergunning zou beschikken, deze vergunning met toepassing van artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb, in te trekken. De derde-partij exploiteert een pluimveehouderij op korte afstand van het Natura 2000-gebied 'Kampina & Oisterwijkse Vennen' en in de nabijheid van het gebied 'Kempenland- West'. I.c. wordt geoordeeld in dit geval een blijvende, substantiële daling van stikstofdepositie zal moeten plaatsvinden binnen één jaar. Het enkel bewerkstelligen van een blijvende daling van stikstofdepositie is in dit geval niet genoeg en te langzaam. De LBV en LBV-plus hebben te weinig effect op de betrokken Natura 2000-gebieden. Artikel 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verzet zich in beginsel tegen het beperken van de emissies van dit bedrijf tot meer dan 85% als het bedrijf de 15% restemissie niet gebruikt om landbouwhuisdieren te houden maar niet tegen iedere vorm van passende maatregelen ten aanzien van het bedrijf. Partijen moeten met elkaar om tafel.

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBOBR:2025:2324](#), [ECLI:NL:RBOBR:2025:2325](#), [ECLI:NL:RBOBR:2025:2326](#), [ECLI:NL:RBOBR:2025:2327](#).

[ECLI:NL:RBOBR:2025:2328](#), [ECLI:NL:RBOBR:2025:2329](#), [ECLI:NL:RBOBR:2025:2330](#),
[ECLI:NL:RBOBR:2025:2331](#)

Bij deze uitspraken is een nieuwsbericht ("[Rechter: provincie, veehouders en milieuverenigingen met elkaar om tafel over stikstofkwestie](#)") uitgebracht.

JnB 2025, 449

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 14-04-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:6084](#)

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland, het college.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.10, 3.17, 3.18

NATUURBESCHERMING. OPDRACHT. VERKEERSVEILIGHEID. SCHADE. ANDERE BEVREDIGENDE OPLOSSING. Opdracht in de zin van artikel 3.18, eerste en vierde lid, van de Wnb om omvang populatie damhert binnen de grenzen van het werkgebied Wildbeheereenheid Hoeksche Waard te beperken tot nul exemplaren. I.c. wordt geoordeeld dat het college niet aannemelijk heeft gemaakt dat de populatie damherten in de Hoeksche Waard uitsluitend bestaat uit verwilderde dieren, niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom het met het oog op de verkeersveiligheid noodzakelijk is dat de gehele populatie damherten moet verdwijnen of moet worden teruggebracht tot een kleiner aantal damherten, niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom het doden van de gehele populatie noodzakelijk is om ernstige schade aan gewassen te voorkomen. Het college heeft voldoende aannemelijk gemaakt dat ter voorkoming van ernstige schade aan gewassen er geen andere bevredigende oplossing bestaat dan het doden van een deel van de populatie damherten. Treft de voorlopige voorziening dat de populatie damherten in de Hoeksche Waard tot aan de uitspraak in de bodemprocedure mag worden teruggebracht tot 40 exemplaren.

Bij deze uitspraak is een nieuwsbericht ("[Populatie damherten Hoeksche Waard mag voorlopig teruggebracht naar 40 dieren](#)") uitgebracht.

Overige jurisprudentie Natuurbescherming:

- Rechtbank Noord-Nederland, 16-04-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:1462](#);
- Rechtbank Midden-Nederland, 20-03-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:1285](#);
- Rechtbank Oost-Brabant, 14-03-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:1460](#) en [ECLI:NL:RBOBR:2025:1461](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2025, 450

Rechtbank Oost-Brabant, 14-04-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2023:1789](#)

dagelijks bestuur van Waterschap De Dommel, verweerder.

Waterwet 7.14 lid 1

WATERWET. NADEELCOMPENSATIE. PROJECTPLAN. I.c. heeft het dagelijks bestuur de verzoeken van de maatschap om nadeelcompensatie terecht afgewezen. Op zichzelf is het afsluiten van de watertoevoer naar de Keunensloop een maatregel die tot schade en tot vergoeding van die schade kan leiden op grond van artikel 7.14, eerste lid, van de Waterwet. In het verleden heeft het dagelijks bestuur vanwege die maatregel ook schadevergoeding toegekend. De rechtbank kan zich daarom voorstellen dat de maatschap vindt dat voor de jaren 2018 en 2019 de door haar geleden schade moet worden vergoed. Geoordeeld wordt echter dat de maatschap het causaal verband tussen het afsluiten van de watertoevoer naar de Keunensloop en de door haar geleden schade niet aannemelijk heeft gemaakt. Dat geldt ook voor de vervanging van schotbalkenstuw door de vispassage en het door de maatschap gestelde structurele watertekort in het gebied als gevolg van het projectplan die de maatschap als schadeoorzaken ziet. Voor het vaststellen van het causaal verband moet niet alleen worden gekeken naar de door de maatschap genoemde maatregelen, maar ook naar de intensiteit van de droogte in de jaren 2018 en 2019, naar de effecten die de droogte had op de watertoevoer vanuit België en naar het functioneren van het watersysteem in het gebied.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2025, 451

MK Rechtbank Gelderland, 15-04-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:2839](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Awb 6:12

Wet WIA 102 lid 3

WIA. GEDRAGSLIJN VASTSTELLING NADERE BESLISTERMIJN. De rechtbank vindt het redelijk dat bij het opleggen van de nadere beslistermijn een onderscheid wordt gemaakt tussen de (her)beoordelingen van de mate van arbeidsongeschiktheid van werknemers en de herbeoordelingen van de arbeidsongeschiktheid van (ex-)werknemers op verzoek van (ex-)werkgevers.

De rechtbank komt daarom in navolging van de uitspraken van de rechtbank Overijssel 8 oktober 2024, [ECLI:NL:RBOVE:2024:5276](#) en de rechtbank Midden-Nederland 9 januari 2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:41](#) tot de volgende nadere beslistermijnen. Het UWV krijgt in het geval van werkgeversberoepen een nadere beslistermijn van vier maanden en in het geval van werknemersberoepen een nadere beslistermijn van twee maanden gerekend vanaf de verzending van de uitspraak.

5.1. Het UWV heeft nog steeds geen besluit genomen en moet dit alsnog doen. [...] Het UWV verzoekt de rechtbank om bij het bepalen van de beslistermijn de uitspraken van de rechtbank Overijssel van 8 oktober 2024 [[ECLI:NL:RBOVE:2024:5276](#)] en van de rechtbank Midden-Nederland van 9 januari 2025 [[ECLI:NL:RBMNE:2025:41](#)] te volgen.

De vaste lijn van de rechtbank

5.2. Dit verzoek was aanleiding om dit beroep voor te leggen aan de meervoudige kamer om een gedragslijn vast te leggen die de rechtbank in zaken als deze voor de vaststelling van de nadere beslistermijn zal hanteren. De rechtbank betreft daarbij het volgende. Er is sprake van een tekort aan verzekeringsartsen bij het UWV. Dit probleem doet zich landelijk voor en kan niet op korte termijn worden opgelost. Het UWV heeft hiervoor ook al de nodige aandacht gevraagd aan de betrokken ministers. Voorop staat dat voor een zorgvuldige behandeling van de aanvragen een verzekeringsarts (en mogelijk ook een arbeidsdeskundige) onderzoek moet(en) doen. De op te leggen beslistermijn moet recht doen aan de reële mogelijkheden van het UWV om beoordelingen zorgvuldig af te handelen. Deze termijn moet ook tegemoetkomen aan het belang van de aanvragers om binnen afzienbare tijd een dergelijk besluit te ontvangen. Bij aanvragen van (ex-)werknemers gaat het over hun recht op uitkering en daarmee ook over hun inkomenszekerheid, terwijl het bij aanvragen van (ex-)werkgevers gaat om de verlaging van werknemerslasten. De onzekerheid van (ex-)werknemers over een primaire levensbehoefte als inkomenszekerheid weegt daarom zwaarder dan het financiële belang van (ex-)werkgevers. Daarom vindt de rechtbank het redelijk dat bij het opleggen van de nadere beslistermijn een onderscheid wordt gemaakt tussen de (her)beoordelingen van de mate van arbeidsongeschiktheid van werknemers en de herbeoordelingen van de arbeidsongeschiktheid van (ex-)werknemers op verzoek van (ex-)werkgevers.

5.2.1. De rechtbank komt daarom in navolging van de eerder genoemde uitspraken van de rechtbank Overijssel en de rechtbank Midden-Nederland tot de volgende nadere beslistermijnen. Het UWV krijgt in het geval van werkgeversberoepen een nadere beslistermijn van vier maanden en in het

geval van werknemersberoepen een nadere beslistermijn van twee maanden gerekend vanaf de verzending van de uitspraak.

5.2.2. De rechtbank wijkt van deze termijnen af in de situatie dat al een spreekuur met de verzekeringsarts staat gepland of heeft plaatsgevonden. In die situatie is de beperkte beschikbaarheid van verzekeringsartsen geen rechtvaardiging meer voor verdere vertraging. In het geval dat een spreekuur met de verzekeringsarts al staat gepland of heeft plaatsgevonden krijgt het UWV bij werkgeversberoepen een nadere beslistermijn van twee maanden en bij werknemersberoepen een nadere beslistermijn van één maand, gerekend vanaf de datum van het spreekuur met de verzekeringsarts. Het ligt op de weg van partijen om de rechtbank te informeren dat een spreekuur met de verzekeringsarts gepland staat of heeft plaatsgevonden.

5.2.3. Deze nadere beslistermijnen gelden zowel voor beroepen tegen het niet tijdig nemen van een besluit op een aanvraag als voor beroepen tegen het niet tijdig nemen van een besluit op een bezwaarschrift.

5.2.4. Bijzondere feiten en omstandigheden kunnen in individuele zaken aanleiding zijn om van deze termijnen af te wijken. Het is dan aan de partijen om die bijzondere feiten en omstandigheden, die zouden moeten leiden tot verkorting dan wel verlenging van deze termijn, aan te voeren.

De concrete toepassing in deze zaak

5.3. Met betrekking tot de termijn die in dit beroep aan het UWV wordt gegeven overweegt de rechtbank het volgende. Het gaat hier om een werkgeversberoep. Tijdens de zitting heeft het UWV meegedeeld dat de (ex-)werkneemster van eiseres is uitgenodigd om op 3 april 2025 naar het spreekuur van de verzekeringsarts te komen. Daarom bepaalt de rechtbank dat het UWV binnen twee maanden na de datum van het spreekuur met de verzekeringsarts een besluit op de aanvraag van eiseres bekend maakt.

Opmerkingen van het UWV op de zitting

5.4. Tijdens de zitting heeft het UWV nog opgemerkt dat (onder meer) door deze gemachtigde een grote hoeveelheid herbeoordelingsverzoeken wordt ingediend en dat – gelet op hoe kort na een vorig besluit over de mate van arbeidsongeschiktheid en de gevolgen daarvan voor de WIA-uitkering van dezelfde (ex-)werkneemster het nieuwe herbeoordelingsverzoek wordt ingediend – daarbij aan het doel van een herbeoordeling voorbij wordt gegaan. Dit brengt volgens het UWV de zorgvuldigheid in het gedrang. Het is de rechtbank (ook na doorvragen op de zitting) niet duidelijk geworden wat het UWV met deze opmerking beoogt. De frustratie die voortkomt uit de hoeveelheid aanvragen is onvoldoende om daaruit een beroep op misbruik van recht af te leiden. Het is aan het UWV om als het een beroep op misbruik van recht wil doen, deugdelijk te onderbouwen waarom daar sprake van is.

5.5. Tijdens de zitting heeft het UWV verder nog een toelichting gegeven over de werkwijze binnen de organisatie voor wat betreft de volgorde van het beoordelen van aanvragen/bezwaarschriften in dit verband. De rechtbank begrijpt hieruit dat het UWV in beginsel een fifo-systeem[...] hanteert, maar dat in het geval betrokkene beroep wegens het niet tijdig beslissen op de aanvraag of het bezwaar wordt ingesteld er meerdere kanalen worden ingezet om ervoor te zorgen dat zo spoedig mogelijk een beslissing wordt genomen. Hierdoor komen (ex-)werknemers en (ex-)werkgevers die niet (snel) juridische stappen zetten – zoals particulieren zonder rechtsbijstandverlening – minder snel aan bod dan (ex-)werknemers en (ex-)werkgevers die dit wel doen. Dit vindt de rechtbank een onwenselijke situatie. Maar het is aan het UWV of de wetgever om te voorzien in een oplossing. De rechtbank kan daar in dit beroep geen oplossing voor bieden.

Welke dwangsom wordt aan het UWV opgelegd?

6. De rechtbank bepaalt dat het UWV een dwangsom van € 100 moet betalen voor elke dag waarmee de beslistermijn nu nog wordt overschreden door het UWV. Daarbij geldt wel een maximum van € 15.000. Deze dwangsom stemt overeen met het landelijk beleid.[...]

Hoeveel bedraagt de bestuurlijke dwangsom?

7. Eiseres heeft verzocht om de al verschuldigde dwangsom vast te stellen. Als een bestuursorgaan een besluit niet op tijd neemt, moet het bestuursorgaan aan de aanvrager een dwangsom betalen voor elke dag dat het te laat is, voor maximaal 42 dagen.[...] Tijdens de zitting heeft het UWV meegedeeld dat het nog geen besluit heeft genomen over de door het UWV verbeurde dwangsom. De termijn van 42 dagen begint twee weken na 20 januari 2025 – de ontvangst van de ingebrekestelling – te lopen. De rechtbank stelt op grond van het vorenstaande vast dat het UWV inmiddels de maximale dwangsom van € 1.442 verschuldigd is.

Conclusie en gevolgen

8. Het beroep is gegrond. Dat betekent dat eiseres gelijk krijgt en het UWV de onder 5.3 genoemde termijn krijgt om alsnog een besluit te nemen en de onder 6 genoemde dwangsom wordt opgelegd. De rechtbank stelt ook de door het UWV al verschuldigde bestuurlijke dwangsom vast zoals onder 7 berekend.

[...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2025, 452

MK CRvB, 27-03-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:522](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Leeuwarden.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (WMO 2015)

WMO 2015. WEIGERING VERSTREKKING VERVOERSVOORZIENING. Het college heeft zich op het standpunt mogen stellen dat er geen aanleiding is om een vervoersvoorziening te verstrekken omdat appellante op eigen kracht de beperkingen in haar participatie kan wegnemen. Aangevallen uitspraak bevestigd.

4.2. In antwoord op een vraag van de Raad heeft appellante een ‘Overzicht bestemmingen en kilometers’ aangeleverd. Dit overzicht ziet op de periode november 2021 tot en met januari 2022, die volgens appellante representatief is voor de hele in geding zijnde periode (2 november 2021 tot en met 22 augustus 2022). Dit overzicht is identiek aan het overzicht dat de zoon van appellante in een andere procedure bij de Raad heeft overgelegd. Tussen partijen is niet in geschil dat de zoon van appellante in de periode in geding de beschikking had over een auto. Dit leidt tot de conclusie dat appellante in deze periode zelf, al dan niet met hulp van haar zoon, in staat was om in haar vervoersbehoefte te voorzien. Appellante heeft niet gesteld dat deze oplossing ontoereikend was en dat er nog een vervoersbehoefte resteerde die gecompenseerd zou moeten worden. Uit de stukken blijkt dit evenmin. Dit betekent dat het college zich op het standpunt heeft mogen stellen dat er geen aanleiding is om een vervoersvoorziening te verstrekken omdat appellante op eigen kracht de beperkingen in haar participatie kan wegnemen.

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 27 maart 2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:542](#).

JnB 2025, 453

MK CRvB, 03-04-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:554](#)

college van burgemeester en wethouders van Arnhem.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) 2.3.8 lid 3

WMO 2015. WEIGERING ONDERZOEK DOOR HET CBR NAAR RIJVAARDIGHEID VAN APPELLANT. Nu appellant niet heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsverplichting, als bedoeld in artikel 2.3.8, derde lid, van de Wmo 2015, en het college daarom niet heeft kunnen vaststellen of sprake is van een adequate, veilige voorziening, heeft het college de aanvraag voor een vergoeding voor het gebruik van de eigen auto op die grond terecht afgewezen.
Aangevallen uitspraak bevestigd.

JnB 2025, 454

MK CRvB, 27-03-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:521](#)

college van burgemeester en wethouders van Stichtse Vecht.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (WMO 2015)

WMO 2015. WEIGERING MAATWERKVOORZIENING VOOR TRAPLIFT NAAR TWEDE VERDIEPING. Het college mocht appellant aan de vaststellingsovereenkomst houden. Dat betekent dat appellant bij gelijkblijvende omstandigheden gedurende de eerste zeven jaar geen aanspraak zou kunnen maken op (de vergoeding van) verdere woningaanpassingen. Reeds hierom mocht het college de verstrekking van een traplift naar de zolder weigeren.

4.1. De Raad onderschrijft de overwegingen van de rechtbank over de uitleg van de vaststellingsovereenkomst. Het college mocht appellant aan deze overeenkomst houden. Dat betekent dat appellant bij gelijkblijvende omstandigheden gedurende de eerste zeven jaar geen aanspraak zou kunnen maken op (de vergoeding van) verdere woningaanpassingen. Reeds hierom mocht het college de verstrekking van een traplift naar de zolder weigeren.

4.2. Verder heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het onderhoud van de cv-ketel, de rookmelder en de afvoerinstallatiebereikbaarheid geen elementaire functies zijn als bedoeld in de rechtspraak van de Raad. Dat bij gebrek aan een tweede traplift op incidentele basis de hulp ingeroepen moet worden van iemand uit appellants netwerk, dan wel van een professional, maakt dit niet anders. Ook om die reden mocht het college de verstrekking van een traplift naar de zolder weigeren.

4.3. Ook ten aanzien van de zorgvuldigheid van de behandeling van de aanvraag onderschrijft de Raad de overwegingen van de rechtbank. [...]

4.4. Het beroep van appellant op de Wgbh en het VN-Gehandicaptenverdrag treft evenmin doel.

JnB 2025, 455

MK CRvB, 28-03-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:533](#)

Zorgkantoor Midden-IJssel.

Wet langdurige zorg (Wlz)

Regeling langdurige zorg (Rlz) 5.18, 5.22

WLZ. NIET DEUGDELIJKE CONTROLE VOORAFGAAND AAN BETALINGEN UIT EEN PGB.

Niet in geschil is dat appellante niet heeft voldaan aan de verplichting als bedoeld in artikel 5.18, eerste lid, onder d, van de Rlz. De betalingen uit het pgb voldeden niet aan het bepaalde in artikel 5.22, vijfde lid, van de Rlz. Dit betekent dat het zorgkantoor in beginsel bevoegd was om, met toepassing van artikel 4:46, tweede lid, aanhef en onder b, van de Awb, het pgb voor het jaar 2021 op een lager bedrag vast te stellen dan wat de Svb heeft uitbetaald.

Appellante heeft terecht onder verwijzing naar de uitspraak van de Raad van 16 februari 2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:250](#) aangevoerd dat de controle voorafgaand aan de betaling van de declaraties ondeugdelijk was. De Svb voert namens het zorgkantoor de betalingen ten laste van het verstrekte pgb, alsmede het hiermee verbonden budgetbeheer uit. In dit geval had de Svb voorafgaand aan de betaling van de ingediende declaraties met een eenvoudige optelsom kunnen vaststellen dat appellante per zorgverlener te veel uren declareerde. Dit is echter niet gebeurd. Ook heeft de Svb appellante niet uitgenodigd de declaraties te herstellen. Het zorgkantoor mocht de gevolgen van de niet deugdelijke controle aan de voorkant niet geheel afwentelen op appellante. Onder de omstandigheden van dit geval acht de Raad het redelijk dat appellante de gevolgen van de ondeugdelijke controle aan de voorkant niet volledig, maar voor de helft draagt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2025, 456

Rechtbank Midden-Nederland, 06-03-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:1395](#)

Autoriteit Persoonsgegevens (AP), verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 6, 9

AVG. KLACHT. I.c. heeft er een civiele procedure plaatsgevonden bij deze rechtbank tussen eisers en derde-belanghebbenden over een rechtsvordering. Bij de dagvaarding en bij de conclusie van repliek hebben derde-belanghebbenden stukken ingebracht die zien op eisers. De AP heeft terecht geconcludeerd dat het overleggen van de onderliggende stukken in de civiele procedure door derde-belanghebbenden niet in strijd is met artikel 6 van de AVG en artikel 9 van de AVG. Deze stukken hebben een gerechtvaardigd belang gediend, namelijk het onderbouwen van de vordering die derde-belanghebbenden hadden op eisers. Tot slot hebben de derde-belanghebbenden het belang dat zij hadden om hun vordering te onderbouwen zwaarder kunnen laten wegen dan het recht van eisers op bescherming van hun privacy.

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2025, 457

ABRS, 16-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1704](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, appellant.

Huisvestingswet 2014 21 aanhef en onder a

Huisvestingsverordening Den Haag 2019 5:2, 7:2

HUISVESTING. WONINGONTTREKKING. BOETE. COCAÏNEWASSERIJ. HENNEPKWEKERIJ. Boete voor gedeeltelijk onttrekken van woning uit woningvoorraad door bedrijfsmatige exploitatie. Uit de wijze van gebruik en inrichting van een woning moet worden afgeleid of een woning (gedeeltelijk) is onttrokken aan de woningvoorraad. Verwijzing naar ABRS 11-01-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:25](#). I.c. wordt geoordeeld dat er een wezenlijk verschil bestaat tussen de hier aangetroffen cocaïnewasserij en een hennepkwekerij. Bij hennepkwekerijen is de onttrekking doorgaans veel substantiëler door een meer permanente inrichting van de woning. Zo wordt bij hennepkwekerijen gebruik gemaakt van een kweektent, assimilatieverlichting, afzuiginstallaties en koolstoffilters. Voor de vraag of sprake is van (gedeeltelijke) woningonttrekking is dus van belang op welke wijze [wederpartij] zijn woning heeft laten gebruiken voor de cocaïnewasserij en hoe dit van invloed is geweest op de inrichting van zijn woning. Daarbij is van belang dat het hier gaat om het opleggen van een bestuurlijke boete en het dus gaat om een belastend besluit. Het is dan aan het bestuursorgaan om de nodige kennis over de relevante feiten te vergaren en het besluit daarmee deugdelijk te onderbouwen. I.c. heeft het college onvoldoende onderbouwd dat de woning (gedeeltelijk) onttrokken is aan woningvoorraad.

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2025, 458

MK ABRs, 16-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1685](#)

minister van Justitie en Veiligheid.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2 aanhef en onder c en g

WOB. VERVAARDIGEN GEGEVENS. DATABESTANDEN. Gedeeltelijke toewijzing verzoek openbaarmaking van alle documenten over zedenzaken waarbij tot een sepot is overgegaan.

O.m. is in geschil of de minister meer informatie uit databestanden openbaar had moeten maken. De Wob bevat geen verplichting om gegevens te vervaardigen die niet in bestaande documenten zijn neergelegd, ongeacht de mate van inspanning. Verwijzing naar ABRs 14-12-2026, [ECLI:NL:RVS:2016:3297](#). In de uitspraak van 11 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2285](#), heeft de Afdeling verduidelijkt dat geen sprake is van het vervaardigen van gegevens of nieuwe documenten als elektronische gegevens in een database voorhanden zijn en met een beperkt aantal handelingen eenvoudig kunnen worden geordend. Dat die handelingen meer inhouden dan één druk op de knop of het maken van een schermafdruck, maakt nog niet dat nieuwe gegevens of documenten worden vervaardigd. Dit is wel het geval als de handelingen erop neer komen dat nieuwe gegevens worden gecreëerd. I.c. wordt geoordeeld dat de minister onvoldoende heeft gemotiveerd dat sprake is van het vervaardigen van nieuwe gegevens of documenten.

JnB 2025, 459

ABRS, 16-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1694](#)

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland (hierna: het college).

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.14, 3.17

WOB. VERZOEK. WERKZAAM ONDER VERANTWOORDELIJKHEID VAN. Openbaarmaking documenten, behalve de plannen van aanpak van de wildbeheereenheden. I.c. wordt geoordeeld dat de wildbeheereenheden niet onder verantwoordelijkheid van het college werkzaam zijn, als bedoeld in artikel 3, eerste lid, van de Wob. Dit betekent dat het college niet was gehouden om de plannen van aanpak bij de wildbeheereenheden op te vragen om vervolgens inhoudelijk te toetsen of die informatie openbaar kon worden gemaakt op grond van de Wob. Verwijzing naar ABRs 22-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:217](#).

[...] 7. De wildbeheereenheden die de plannen van aanpak opstellen zijn verenigingen, en geen bestuursorganen. Dit volgt uit artikel 3.14, eerste lid, van de destijds geldende Wnb. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 31 juli 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2626](#)) is, om te kunnen bepalen of een instelling, dienst of bedrijf die/dat zelf geen bestuursorgaan is werkzaam is onder verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan, bepalend in welke mate het bestuursorgaan opdrachten of aanwijzingen kan geven aan de instelling, de dienst of het bedrijf en/of in hoeverre de instelling, de dienst of het bedrijf zich moet richten naar de opdrachten of aanwijzingen van het bestuursorgaan. Dit kan worden afgeleid uit bijvoorbeeld de statuten van de instelling, de dienst of het bedrijf of een door het bestuursorgaan en de instelling, de dienst of het bedrijf gesloten overeenkomst.

7.1. Uit het systeem van artikel 3.17, eerste, tweede en derde lid, van de destijds geldende Wnb, volgt dat het college een ontheffing verleent aan de FBE. De FBE kan de onder de ontheffing toegestane handelingen laten uitvoeren door wildbeheereenheden. Uit de Wnb noch uit de faunabeheerplannen kan worden afgeleid dat de wildbeheereenheden zich bij hun werkzaamheden moeten richten naar opdrachten of aanwijzingen van het college. Het college heeft dit bevestigd op de zitting bij de Afdeling. Gelet hierop is de Afdeling van oordeel dat de wildbeheereenheden niet onder verantwoordelijkheid van het college werkzaam zijn, als bedoeld in artikel 3, eerste lid, van de Wob. Dit betekent dat het college niet was gehouden om de plannen van aanpak bij de wildbeheereenheden op te vragen om vervolgens inhoudelijk te toetsen of die informatie openbaar kon worden gemaakt op grond van de Wob. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 22 januari 2025, [ECLI:NL:RVS:2025:217](#). [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Verordeningen

JnB 2025, 460

MK ABRS, 16-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1709](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Dienstenrichtlijn 9, 12

Verordening op het Binnenwater 2010

VERORDENING. Verlenen ligplaatsvergunning aan Rederij Lovers voor passagiersvaartuig voor de duur van drie jaar. Rederij Lovers heeft daartegen bezwaar gemaakt omdat de ligplaatsvergunning volgens haar ten onrechte alleen maar voor drie jaar is verleend. **TOEPASSING DIENSTENRICHTLIJN.** Uit het arrest van het Hof van 30-01-2018, [ECLI:EU:C:2018:44](#), Visser Vastgoed, punten 121-123 leidt de Afdeling af, dat voor de beoordeling of een voorwaarde de toegang tot een dienstenactiviteit regelt of daarop specifiek van invloed is, mede van belang is of deze voorwaarde uitsluitend is gericht tot personen die de dienstenactiviteit willen verrichten, met uitsluiting van personen die handelen als particulier of juist op dezelfde wijze van toepassing is op dienstverrichters en particulieren. I.c. is de Dienstenrichtlijn van toepassing. **SCHAARSE VERGUNNING. BEGRIP SCHAARSTE.** Het Hof stelt in het arrest van 14 juli 2016, [Promoimpresa](#), [ECLI:EU:C:2016:558](#), punt 43 niet, dat het gehele territorium waarop het vergunningverlenend orgaan bevoegd is moet worden betrokken bij de beoordeling of sprake is van fysieke schaarste. Het college hoefde zijn beoordeling daarom dan ook niet uit te strekken tot alle binnenwateren van Amsterdam. Verwijzing naar ABRS 08-04-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1013](#). In genoemd arrest van het Hof wordt geen grond gezien voor het oordeel dat bij de vaststelling of sprake is van fysieke schaarste als bedoeld in artikel 12, eerste lid, van de Dienstenrichtlijn, geen enkel beleidsmatig aspect aan de orde kan komen. Bovendien blijkt uit punten 43 tot en met 49 van het arrest van het Hof van 20 april 2023, [Commune di Ginosa](#), dat lidstaten een zekere beoordelingsmarge toekomt bij de keuze van de criteria waarmee de schaarste van natuurlijke hulpbronnen moet worden beoordeeld. Omdat voor deze locatie negen aanvragen zijn ingediend en er maar één vergunning beschikbaar is, is daarmee al sprake van een fysiek schaarse vergunning. Verwijzing naar ABRS 12-04-2017,

[ECLI:NL:RVS:2017:994](#). **VERTROUWENSBEGINSEL.** Het beroep op het vertrouwensbegin sel slaagt niet.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2025, 461

MK ABRS, 11-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1642](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 30 lid 1

ASIEL. DUBLIN. De besluitvorming is niet zonder meer onzorgvuldig als de minister in het voornemen in de Dublinprocedure niet expliciet ingaat op de individuele omstandigheden van een vreemdeling.

1.1. Deze uitspraak gaat onder meer over de vraag in hoeverre de minister in een voornemen in moet gaan op door een vreemdeling naar voren gebrachte individuele omstandigheden in de Dublinprocedure. De Afdeling heeft geconstateerd dat de minister in meer Dublinprocedures, waarin zij een asielverzoek niet in behandeling neemt ingevolge artikel 30, eerste lid, van de Vw 2000, in het voornemen niet altijd expliciet op alle ingebrachte individuele omstandigheden ingaat. Dit gaat vaak samen met het gebruik van standaard tekstblokken. [...]

De voornemenprocedure in het algemeen

4.3. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, volgt uit de memorie van toelichting bij de algehele herziening van de Vw 2000 dat het schrappen van de bezwaarfase in asielzaken de kwaliteit van de besluiten niet mocht aantasten. Mede daarom is de voornemenprocedure geïntroduceerd. De Afdeling volgt de rechtbank in het oordeel dat de achterliggende gedachte van de voornemenprocedure is dat een vreemdeling al eerder dan in de beroepsfase inhoudelijke argumenten kan geven om het voorgenomen standpunt van de minister te bestrijden, waardoor het uiteindelijke besluit naar verwachting een deugdelijke motivering bevat, als bedoeld in artikel 3:46 van de Awb. De voornemenprocedure draagt ook bij aan het vergaren van de nodige kennis omtrent de relevante feiten en de af te wegen belangen, zoals artikel 3:2 van de Awb voorschrijft. De betekenis van de voornemenprocedure is dus om een beter besluit te krijgen door al eerder een uitwisseling van standpunten te hebben over de specifieke omstandigheden van de betrokken zaak. Dat betekent echter niet dat de minister in het voornemen expliciet op alle door een vreemdeling naar voren gebrachte individuele omstandigheden moet ingaan.

De voornemenprocedure in Dublinzaken

4.4. De minister betoogt terecht dat de rechtbank ten onrechte is aangesloten bij de wetsgeschiedenis van de artikelen 3.115 tot en met 3.119 van het Vb 2000 voor haar oordeel over de achterliggende gedachte van de voornemenprocedure in Dublinzaken. De passages die de rechtbank aanhaalt uit die wetsgeschiedenis gaan namelijk alleen over een afwijzing van een asielverzoek of een intrekking van een verblijfsvergunning. Daarnaast betoogt de minister terecht dat voor de Dublinprocedure artikel 3.109c van het Vb 2000 geldt. Uit het eerste lid van die bepaling volgt onder meer dat de artikelen 3.110 tot en met 3.118 van het Vb 2000 zijn uitgesloten indien de

aanvraag vermoedelijk niet in behandeling zal worden genomen op grond van artikel 30 van de Vw 2000. Alleen artikel 3.119 van het Vb 2000 geldt ook in de voornemenprocedure in Dublinzaken. Het analoog toepassen van de wetsgeschiedenis bij de artikelen 3.115 en 3.118 van het Vb 2000 op de Dublinprocedure ligt daarom niet voor de hand. Bovendien is de achterliggende gedachte van de invoering van de voornemenprocedure in Dublinzaken juist beschreven in de toelichting van het besluit inhoudende de wijziging van het Vreemdelingenbesluit 2000 van 10 juli 2015, Stb 2000, 294. De wetgever benadrukt in die toelichting dat artikel 3.109c een zelfstandige Dublinprocedure bevat. Voor Dublinclaimanten geldt dat zij gelijk met of kort na het rapport van het gehoor een voornemen ontvangen tot het niet in behandeling nemen van de aanvraag. Over het algemeen wordt over deze procedure opgemerkt dat er steeds naar wordt gestreefd om zo snel mogelijk helderheid te verkrijgen over de vraag welke lidstaat verantwoordelijk is. Gelet op de nadruk op de zelfstandige Dublinprocedure in de wetsgeschiedenis bij artikel 3.109c van het Vb 2000, ligt het analoog toepassen van de wetsgeschiedenis bij de artikelen 3.115 tot en met 3.118 van het Vb 2000 op de Dublinprocedure ook niet voor de hand. De wetsgeschiedenis bij artikel 3.109c van het Vb 2000 geeft geen aanknopingspunten om het zonder meer onzorgvuldig te achten als de minister in het voornemen niet op alle door een vreemdeling naar voren gebrachte individuele omstandigheden ingaat.

Eerdere Afdelingsuitspraak en de beoordeling in deze zaak

4.5. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 23 november 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4348](#), onder 2.1, biedt het feit dat de minister in het besluit voor het eerst meer specifiek ingaat op de individuele omstandigheden van een vreemdeling op zichzelf geen grond voor het oordeel dat dit onzorgvuldig is. Uit deze uitspraak volgt dat alle dragende overwegingen in het voornemen moeten worden opgenomen. Dat betekent dat de minister voldoende duidelijk uiteen moet zetten dat, en op grond van welke redenen, de andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Ook volgt uit die uitspraak dat de minister rekening moet houden met de omstandigheden uit artikel 3.119, aanhef en onder a en b van het Vb 2000, die eventueel kunnen maken dat zij een nieuw voornemen moet uitbrengen.

4.6. De minister beroept zich ook in deze zaak terecht op de voormelde uitspraak van de Afdeling. De rechtbank heeft daarom ten onrechte geoordeeld dat het zonder meer onzorgvuldig is dat de minister in de voornemens niet is ingegaan op de specifieke omstandigheden van appellanten en de minister voor het eerst in de besluiten nader is ingegaan op de door appellanten tegen de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat naar voren gebrachte omstandigheden. De minister wijst er terecht op dat in de voornemens alle dragende overwegingen staan om Frankrijk verantwoordelijk te houden voor de inhoudelijke behandeling van de asielaanvragen. Ook wijst zij er terecht op dat zij de bezwaren die appellanten in de aanmeldgehoren en in de zienswijzen naar voren hebben gebracht, inhoudelijk heeft beoordeeld in het besluit. Uit de besluiten blijkt verder niet dat na het toezenden van de voornemens, nieuwe feiten of omstandigheden in de zin van artikel 3.119, aanhef en onder a, van het Vb 2000 bekend zijn geworden of dat de minister daarin een nieuwe beoordeling van reeds bekende feiten en omstandigheden heeft gemaakt als bedoeld in artikel 3.119, aanhef en onder b, van het Vb 2000. De minister was dan ook niet gehouden om op grond van die bepaling nieuwe voornemens uit te brengen.

Mogelijkheid tot een reactie op het voorgenomen standpunt

4.7. Daarnaast volgt de Afdeling de rechtbank niet in het oordeel dat het niet ingaan op individuele omstandigheden van een vreemdeling in het voornemen met zich brengt dat er geen mogelijkheid meer zou bestaan om standpunten over de feiten in de Dublinprocedure uit te wisselen. Hoewel de

rechtbank en appellanten in hun schriftelijke uiteenzetting er terecht op wijzen dat het lastiger is om verweer te voeren tegen een voornemen waarin niet kenbaar is ingegaan op individuele omstandigheden, bestaat er geen grond voor het oordeel dat er sprake is van schending van het verdedigingsbeginsel. In het voornemen moeten namelijk wel alle dragende overwegingen zijn opgenomen, daaronder begrepen een standpunt over de vraag of de aangevoerde individuele omstandigheden aan overdracht in de weg staan. Een vreemdeling kan in reactie hierop in de bestuurlijke fase zijn of haar standpunten over alle relevante elementen van de overdracht naar behoren en effectief kenbaar maken. Zoals de minister betoogt, is zij in de besluiten vervolgens ingegaan op alle door appellanten in de aanmeldgehoren en in de zienswijzen gestelde individuele omstandigheden. In beroep konden appellanten daarom hun standpunten hierover naar behoren en effectief naar voren brengen. Hiermee is sprake van een zorgvuldige besluitvorming waarin de minister de nodige kennis kan vergaren en partijen hun standpunten kunnen uitwisselen, voordat de rechter zich in beroep hierover buigt. De Afdeling ziet in de voornemens en in de besluiten geen andere aanknopingspunten die erop duiden dat in dit geval sprake is van een onzorgvuldige besluitvorming.

JnB 2025, 462

MK ABRS, 14-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1646](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen mag ambtshalve toetsing in bewaringszaken er niet toe leiden dat de bewaringsrechter treedt in de toetsing van de rechtmatigheid van een ander besluit dan het besluit waartegen beroep is ingesteld. De Afdeling overweegt nu dat dit ook geldt voor de omgekeerde situatie.

Zie in dit verband ook de uitspraken van de Afdeling van 14 april 2025, met zaaknummers [ECLI:NL:RVS:2025:1647](#) en [ECLI:NL:RVS:2025:1648](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Regulier

JnB 2025, 463

MK ABRS, 11-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1627](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 17 lid 1 h

REGULIER. Peilmoment beoordeling vrijstelling mvv-vereiste langdurig ingezetene. Artikel 7:11, eerste lid, van de Awb bepaalt dat op grondslag van het bezwaar een heroverweging van het primaire besluit plaatsvindt. Als uitgangspunt daarbij geldt dat de minister de heroverweging moet laten plaatsvinden aan de hand van de feiten en omstandigheden die zich voordoen op het moment van het nemen van het besluit in bezwaar. De Afdeling ziet geen aanknopingspunten om een uitzondering te maken op dit uitgangspunt.

4. Partijen zijn het erover eens dat betrokkene ten tijde van de aanvraag in het bezit was van de status van langdurig ingezetene, bedoeld in de richtlijn, in België. Ook zijn partijen het erover eens dat betrokkene ten tijde van het besluit van 14 november 2022 niet meer in het bezit was van die status.

4.1. Partijen zijn verdeeld over het antwoord op de vraag wat het peilmoment is voor de beoordeling of betrokkene in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste. Artikel 7:11, eerste lid, van de Awb bepaalt dat op grondslag van het bezwaar een heroverweging van het primaire besluit plaatsvindt. Als uitgangspunt daarbij geldt dat de minister de heroverweging moet laten plaatsvinden aan de hand van de feiten en omstandigheden die zich voordoen op het moment van het nemen van het besluit in bezwaar.

4.2. De Afdeling ziet geen aanknopingspunten om een uitzondering te maken op dit uitgangspunt. In artikel 17, eerste lid, aanhef en onder h, van de Vw 2000 staat dat de minister een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 niet afwijst wegens het ontbreken van een geldige mvv, als het gaat om een langdurig ingezetene uit een andere lidstaat van de Europese Unie of diens echtgenoot of minderjarig kind ingeval het gezin al was gevormd in die andere lidstaat. Daarin staat niet dat de minister bij de beoordeling van het bezwaar moet uitgaan van de feiten en omstandigheden ten tijde van de datum van de aanvraag. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 21 mei 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1827](#), onder 6.1. De rechtbank is bij haar oordeel daarom ten onrechte uitgegaan van de situatie ten tijde van de aanvraag. Omdat betrokkene ten tijde van het besluit van 14 november 2022 niet in het bezit was van de status van langdurig ingezetene, bedoeld in de richtlijn, in België, klaagt de minister in de eerste grief terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zij het mvv-vereiste niet mocht tegenwerpen aan betrokkene. De grief slaagt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2025, 464

MK ABRS, 15-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1659](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. De op betrokkene rustende last om aannemelijk te maken dat de minister niet van dit interstatelijk vertrouwensbeginsel mag uitgaan, laat onverlet dat de minister uit eigen beweging rekening zal moeten houden met relevante en objectieve informatie over de lidstaat waaraan betrokkene zal worden overgedragen. Dit betekent echter, anders dan de rechtbank heeft overwogen, niet dat de minister een verderstrekkende vergewisplicht dan voorheen heeft.

1. De minister komt met haar eerste grief terecht op tegen de manier waarop de rechtbank het arrest van het Hof van Justitie van 29 februari 2024, X, [ECLI:EU:C:2024:195](#) heeft uitgelegd. Zij klaagt terecht dat de rechtbank ten onrechte tot een nieuw toetsingskader is gekomen voor de bewijslastverdeling met gevolgen voor alle Dublinzaken. De Afdeling heeft in de uitspraak van 4 september 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3455](#), onder 4-5.1, de bewijslastverdeling bij toepassing van het interstatelijk vertrouwensbeginsel weergegeven, waarbij zij de overwegingen van het Hof uit het arrest X heeft betrokken. Uit die uitspraak volgt dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel het uitgangspunt is bij de beoordeling van een overdracht aan een andere lidstaat. De op betrokkene rustende last om aannemelijk te maken dat de minister niet van dit interstatelijk vertrouwensbeginsel mag uitgaan, laat onverlet dat de minister uit eigen beweging rekening zal moeten houden met relevante en objectieve informatie over de lidstaat waaraan betrokkene zal worden overgedragen. Zie onder 4.3.2 van voornoemde uitspraak van 4 september 2024. Dit betekent echter, anders dan de rechtbank heeft overwogen, niet dat de minister een verderstrekkende vergewisplicht dan voorheen heeft.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2025, 465

MK ABRS, 10-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1537](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59 lid 1 a

Awb 8:64 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat de omstandigheid dat de vreemdeling tijdens de zitting niet is gehoord met behulp van een registertolk leidt tot onrechtmatigheid van de maatregel. De rechtbank had ervoor kunnen kiezen om op grond van artikel 8:64, eerste lid, van de Awb, het onderzoek ter zitting te schorsen en dit met een tolk voort te zetten op een andere dag.

De rechtbank heeft [...] ten onrechte geoordeeld dat de omstandigheid dat de vreemdeling tijdens de zitting niet is gehoord met behulp van een registertolk leidt tot onrechtmatigheid van de maatregel.

De minister voert onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 19 mei

2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1968](#), terecht aan dat de rechtbank ervoor had kunnen kiezen om op

grond van artikel 8:64, eerste lid, van de Awb, het onderzoek ter zitting te schorsen en dit met een tolk voort te zetten op een andere dag. De rechtbank heeft op 22 mei 2024, de veertiende dag na ontvangst van de kennisgeving, in aanwezigheid van betrokkene, de gemachtigde van betrokkene en de minister, tijdig een aanvang gemaakt met het door artikel 94, vierde lid, van de Vw 2000 voorgeschreven onderzoek ter zitting. Gelet hierop en nu niet is gebleken dat betrokkene niet binnen een redelijke termijn alsnog in persoon kon worden gehoord in een voor hem begrijpelijke taal, heeft de rechtbank in het licht van artikel 8:64, eerste lid, van de Awb en vermelde rechtspraak van de Afdeling onvoldoende gemotiveerd waarom zij geen aanleiding heeft gezien het onderzoek ter zitting te schorsen.

[Naar inhoudsopgave](#)